

РЕШЕНИЕ

№ 10099

гр. София, 27.06.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, IV КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 21.06.2024 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Галин Несторов

ЧЛЕНОВЕ: Вяра Русева

Танка Цонева

при участието на секретаря Елица Делчева и при участието на прокурора Куман Куманов, като разгледа дело номер **3792** по описа за **2024** година докладвано от съдия Вяра Русева, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 – чл. 228 от Административно – процесуалния кодекс (АПК), във връзка с чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба на А. М. А. против съдебно решение № 1243/11.03.2024 г. по н.а.х.д. № 7335/2023 г. по описа на Софийски районен съд /СРС/, НО, 98 състав, с което е потвърдено наказателно постановление /НП/ № 11-01-853²⁰²²/28.04.2023 г., издадено от директора на Агенция за държавна финансова инспекция /АДФИ/, с което на основание чл. 247, ал. 1 във връзка с чл. 261, ал. 2 от Закона за обществените поръчки /ЗОП/ (изм и доп.. ДВ, бр. 83 от 22.10.2019 г.) на касатора, е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 10 000 лева за нарушение на разпоредбата на чл. 2, ал. 2 ЗОП.

В касационната жалба са развити съображения за неправилност на съдебния акт, като постановен в нарушение на материалния закон и процесуалните правила. Твърди се, че към момента на подписване на решението за откриване на процедурата за възлагане на обществена поръчка касаторът не е разполагал с материална компетентност за издаването му, поради което решението е нищожно. Като такова, решението за откриване на процедурата не е породило правни последици, поради което е невъзможно същото да послужи за основание за ангажиране на административнонаказателна отговорност. Излага подробни доводи, че поставените

от възложителя изисквания към участниците имали за цел гарантирането на професионално, точно и срочно изпълнение на обществената поръчка и били в рамките на свободата на преценка, предоставена от разпоредбата на чл. 59 ЗОП. В с.з. излага допълнителни аргументи за неправилност на съдебния акт. Моли да се отмени обжалваното решение и да се постанови друго, с което да бъде отменено НП. Претендира разноски и за двете съдебни инстанции.

Ответникът – директорът на АДФИ, чрез процесуалния си представител оспорва касационната жалба. Претендира юриск. възнаграждение.

Представителят на Софийска градска прокуратура дава становище за неоснователност на касационната жалба.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-град, след като прецени събраните по делото доказателства и наведените касационни основания прилагайки нормата на чл.218 АПК, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е процесуално допустима като постъпила в законоустановения срок, подадена от лице – страна в производството и против акт, подлежащ на касационно оспорване.

За да постанови решението си, въззивният съд е събрал по реда на чл. 283 НПК като доказателства по делото показанията на свидетеля – актосъставител С. Е. М., както и писмените доказателства, представени с наказателното постановление в съдебното производство. Въз основа на тях е обосновал правен извод, че АУАН и НП са съставени от компетентни длъжностни лица, в кръга на правомощията им, при спазване на изискванията за форма по чл. 42 и чл. 57 ЗАНН и без допуснати съществени процесуални нарушения. Приел е за осъществено и доказано нарушението по чл. 2, ал. 2 ЗОП и е аргументирал отсъствието на предпоставките за прилагането на чл. 28 ЗАНН.

Съобразно чл.218 АПК касационната инстанция дължи произнасяне само относно наведените в жалбата касационни оплаквания, като следи служебно за валидността, допустимостта и съответствието на решението с материалния закон. Съдът намира, че обжалваното решение е валидно и допустимо.

Настоящият съдебен състав, при анализ на доказателствата по делото приема, че следва да се прекрати административно-наказателното производство, образувано срещу А. М. А., поради изтичане на абсолютната предвидена в закона давност за наказателно преследване с оглед приложение на нормата на чл. 11 от ЗАНН, която препраща към НК по въпросите на вината, вменяемостта, обстоятелствата, изключващи отговорността, формите на съучастие, приготвянето и опита, доколкото в ЗАНН не е предвидено друго. Изтичането на абсолютната давност е именно от кръга обстоятелства, изключващи административно-наказателната отговорност, т.е. по отношение на тях, доколкото в ЗАНН не е предвидено друго, следва да се прилагат правилата на НК.

Във връзка с давността ЗАНН регламентира конкретна уредба в два случая: по отношение на изпълнение на наказанието по влязъл в сила административно наказателен акт и в разпоредбите на чл. 34 от ЗАНН що се отнасят до административно наказателното производство в частта, която се развива пред административно наказващия орган, с оглед осигуряването на бързина и невисящност на производство, което в много голяма степен засяга правната сфера на лицата. В разпоредбата на чл. 34 ал. 1 и ал.3 от ЗАНН са предвидени сроковете, с изтичането

на които не може вече да се образува административно – наказателно производство пред административно наказващия орган. Що се отнася до съдебната фаза на административно наказателното производство, спрямо нея, изрична уредба в ЗАНН не се съдържа, като по силата на препращащата норма на чл. 11 от ЗАНН, в този случай се прилагат разпоредбите за давността и абсолютната давност по НК.

В глава IX от НК „Погасяване на наказателното преследване и на наложеното наказание”, чл. 79 ал. 1 т.2 предвижда, че наказателното преследване се изключва когато е изтекла предвидената в закона давност. В конкретният случай, датата на извършване на твърдяното нарушение е 31.10.2019 г., поради което и срокът на абсолютната давност от 4 години и 6 месеца - чл.81, ал.3, вр.чл.80, ал.1, т.5 от НК /редакция след изм. ДВ, бр. 26 от 2010 г./ - е изтекъл на 30.04.2024 г. /изчислен съобразно чл. 183 ал.3 изр второ НПК/, т.е. след образуване на касационното дело и преди разглеждането на касационната жалба в открито съдебно заседание. Изтекъл е определен, изрично лимитиран срок, след който законодателят приема, че поради твърде закъснялото във времето административнонаказателно преследване, се губи смисъла на неговото предупредително и възпитателно въздействие върху деца и върху останалите граждани на обществото.

Правилата за давността и абсолютната давност, предвидени в НК, следва да се прилагат и в административно наказателното производство и поради това, че давността и абсолютната давност, като основание за изключване на отговорността, е предвидено за много по – тежки противообществени прояви, а именно: престъпленията и няма логика за по леки такива – административните нарушения – да бъде изключена. Ако се приеме, че за административни нарушения давност не тече, би се получило така, че лице извършило по – лека простъпка – административно нарушение – да бъде поставено в по – тежко положение от лице извършило престъпление. Съгласно нормата на чл.24 ал.1 т.3 НПК образуваното наказателно производство се прекратява, когато наказателната отговорност е погасена, поради изтичане на предвидената в закона давност.

Към момента на приключване на съдебното следствие пред първостепенния съд, абсолютната давност не е била изтекла, но към настоящият момент и при решаване на делото по същество от касационната инстанция, е изтекла абсолютната давност. За изтичане на давността съдът е длъжен да следи служебно, правната последица от което е прекратяване на административно-наказателното производство спрямо А. А. и отмяната на наказателното постановление на това правно основание.

Налице е основание за погасяване на административнонаказателната отговорност на лицето за извършване на нарушението на 31.10.2019г. Този правнозначим за административно наказателното преследване факт следва да бъде отчетен от касационната инстанция при служебната проверка по чл.218, ал.2 от АПК. Тъй като е изтекла абсолютната погасителна давност относно нарушението, решението следва да се отмени, като се отмени и НП и се прекрати административно-наказателното производство.

Относно разноските: При този изход на спора /отменено НП, независимо на какво основание/, по арг от чл. 63д ЗАНН и като взе предвид направеното от касатора искане за присъждане на разноски, на същия се дължат разноски за заплатено адвокатско възнаграждение за всяка съдебна инстанция.

Ответникът е направил както пред СРС, така и пред настоящата съдебна инстанция възражение за прекомерност на заплатения адв. хонорар, което съдът

намира за основателно, предвид че делото не се отличава с фактическа и правна сложност в сравнение с другите дела от този вид. Приложим в случая е чл. 18, ал. 2 от Наредба № 1 от 9 юли 2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, касаеща определяне възнаграждение по административнонаказателни дела според който възнаграждението се определя по реда на чл. 7, ал. 2 върху стойността на всяка наложена глоба, санкция и/или обезщетение във връзка с чл. 7, ал. 2, т. 2 от Наредба № 1 от 9 юли 2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения и възлиза на 1300 лв. Претендирания пред СРС адв хонорар в размер на 1500 лв., следва да се редуцира до 1300 лв., а този заплатен за пред настоящата съдебна инстанция в размер на 1000 лв. е под минимума и следва да се присъди изцяло. Тоест, общо на касатора се дължат разноски в размер на 2300 лв. за двете съдебни инстанции.

При този изход на спора на ответника по касация не се дължи юриск. възнаграждение.

По изложените съображения, съдът

Р Е Ш И :

ОТМЕНЯ съдебно решение № 1243/11.03.2024 г. по н.а.х.д. № 7335/2023 г. по описа на Софийски районен съд /СРС/, НО, 98 състав и вместо него постановява:

ОТМЕНЯ наказателно постановление /НП/ № 11-01-853²⁰²²/28.04.2023 г., издадено от директора на Агенция за държавна финансова инспекция /АДФИ/, с което на основание чл. 247, ал. 1 във връзка с чл. 261, ал. 2 от Закона за обществените поръчки /ЗОП/ (изм и доп.. ДВ, бр. 83 от 22.10.2019 г.) на А. М. А. е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 10 000 лева за нарушение на разпоредбата на чл. 2, ал. 2 ЗОП.

ПРЕКРАТЯВА административно-наказателното производство образувано с АУАН № 11-01-853 от 31.10.2022г .

ОСЪЖДА Агенция за държавна финансова инспекция (АДФИ) да заплати на А. М. А. разноски в размер на 2 300 лв.

РЕШЕНИЕТО е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ:

